

Sygn. akt: I C 461/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Iwona Górską

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 listopada 2018 r. w G.

sprawy z powództwa **L. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.**

przeciwko **A. F.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **I C 461/18**

UZASADNIENIE

Powód L. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. domagał się od pozwanego A. F. zapłaty kwoty 59.786,50 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dnia 24 kwietnia 2013 roku pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. w W. umowę bankową o numerze (...). Pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek umownych w dniu 17 kwietnia 2014 roku. Następnie przedmiotowa wierzytelność na podstawie umowy cesji z dnia 15 września 2017 roku przeszła na powoda (dawniej: (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.).

(pozew – k. 17-18v.)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia głównego oraz odsetek, niewymagalności roszczenia oraz niewykazania wysokości roszczenia. Zdaniem pozwanego wskazana w pozwie data wymagalności, tj. 17 kwietnia 2014 roku nie została wykazana. Pozwany wskazał, że oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy było bezskuteczne, ponieważ od dnia 21 stycznia 2014 roku pozwany nie zamieszkuje pod adresem wskazanym w

ww. piśmie, a skuteczność wypowiedzenia uzależniona była od upływu 30-dniowego terminu od daty doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Pozwany podniósł, że nie miał możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia o wypowiedzeniu. Nadto pozwany dodał, że powód nie wykazał tego, aby przysługiwało mu roszczenie o zapłatę odsetek w skapitalizowanych wysokościach oraz nie wskazał sposobu obliczenia odsetek.

(odpowiedź na pozew – k. 104-107)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 24 kwietnia 2013 roku pozwany A. F. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Przy zawarciu umowy pozwany wskazał adres do korespondencji: ul. (...), (...)-(...) R..

(okoliczności bezsporne)

Dnia 21 stycznia 2014 roku pozwany wymeldował się z powyższego adresu.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: zaświadczenie o wymeldowania z pobytu stałego z dnia 21.01.2014r. – k. 109)

Dnia 17 września 2015 roku Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, która obejmowała wierzytelność wynikającą z umowy kredytu gotówkowego nr (...) zawartej dnia 24 kwietnia 2013 roku.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: umowę przelewu wierzytelności z dnia 17.09.2015r. wraz z załącznikami – k. 29-53)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dopuszczone dowody w postaci odpisów dokumentów przedłożonych przez strony, które zostały opatrzone podpisem, zostały prawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem i były – w ocenie Sądu – wiarygodne. Pozostałe przedłożone dokumenty zostały pominięte, gdyż wobec zakwestionowania ich autentyczności przez pełnomocnika pozwanego, nie stanowiły dokumentów lub ich odpisów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Nie zostały poświadczane za zgodność z oryginałem, nie było pewne, czy stanowią odzwierciedlenie oryginałów, czy są kompletne, czy zostały sporządzone przez uprawnione osoby, czy pochodzą od wskazanego w nich autora, czy też zostały doręczone stronie pozwanej.

Powód domagał się zapłaty od pozwanego kwoty określonej pozwem na podstawie umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., a także zawartej przez powoda umowy cesji z powyższym bankiem.

Podstawę prawną roszczenia powoda w stosunku do pozwanego stanowiły przepisy art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 509 k.c. Zgodnie z art. 702 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Przy czym stosownie do art. 78 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U.2015.128 ze zm.) do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu. W niniejszej sprawie zastosowanie będą miały również przepisy ustawy o kredycie konsumenckim. W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał tego, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Powód nie przedstawił bowiem wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności pierwotnego wierzyciela

wobec strony pozwanej, zwłaszcza w zakresie jej wymagalności oraz wysokości. Pozwany nie zaprzeczył jedynie, aby zawarł z pozwanym umowę pożyczki, a także, aby doszło do umowy przelewu wierzytelności pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. a powodem.

Zważyć trzeba, że w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie oryginał. Kserokopia, jako odwzorowanie oryginału, może być uznana wyłącznie za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Złożone przez powoda kserokopie w postaci umowy pożyczki, wezwania do zapłaty, wypowiedzenia umowy pożyczki, a także już nawet nie tylko skutecznego doręczenia, ale i samego nadania na adres pozwanego nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, nie można zatem uznać ich za wiarygodne dowody świadczące o przysługiwaniu powodowi wierzytelności względem pozwanego przy stanowisku przez niego prezentowanym.

Nawet jednak, gdyby powyższym dokumentom przyznać walor autentyczności należałoby uznać, że oświadczenie o wypowiedzeniu nie było skuteczne i nie mogło odnieść zamierzonego skutku, albowiem zostało przesłane na nieaktualny adres pozwanego. Jak wynika ze złożonego przez pozwanego zaświadczenia o wymeldowaniu, od stycznia 2014 roku nie przebywał on pod adresem wynikającym z treści umowy pożyczki.

Zgodnie z przepisem art. 61 § 1 k.c., oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W kontekście wyżej przedstawionych okoliczności uznać zatem należało, że pisma kierowane do pozwanego, nawet gdyby uznać za wiarygodne dowody, mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, nie dotarły do pozwanego. Powód nie wykazał, aby podjął próby ustalenia aktualnego adresu pozwanego. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym przesłanie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy na nieaktualny adres jest bezskuteczne. Wyrazem tego są chociażby orzeczenia Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, wedle których kierowanie korespondencji na ostatni znany adres strony umowy skutkuje uznaniem przesyłki za skutecznie doręczoną (por. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów: sygn. akt XVII AmC 43/06, (...), sygn. akt XVII AmC 513/09, (...), sygn. akt XVII AmC 100/05, (...)).

Powód nie wykazał także, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanego wynosiła kwotę wskazaną w pozwie.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał tego, że przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Na marginesie należy stwierdzić, że kopia postanowienia Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 30 czerwca 2014 roku w sprawie I 1 Co 2701/14, nawet gdyby uznać ją za wiarygodny dowód w sprawie, nie stanowiłoby prejudykatu na okoliczność stwierdzenia wymagalności roszczenia pozwanego względem powoda. Na uwadze należy bowiem mieć, że skutki wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego odnosiły skutek jedynie w stosunku do jego wystawcy, a więc Banku (...) S.A. z siedzibą w W..

Jeżeli natomiast walor wiarygodności przyznać kopii wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, należałoby jedynie powtórzyć ugruntowany pogląd orzecznicy, iż taki dokument jest dokumentem prywatnym i stanowi on jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd oddalił powództwo w punkcie I. wyroku na podstawie art. 29 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim w zw. art. 720 § 1 k.c. oraz 6 k.c. a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejsze postępowanie powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.417 zł, na co składają się: opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (5.400 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).